

Sv. Gora pri Gorici.

Svetišče in samostan na Sveti Gori pri Gorici sta po zadnjem obstreljevanju v razvalinah. Od strelcev grozno razdejani zvonik še strli proti nebu. Zato pa je svetogorska Mati božja Italijana zopet zapodila izpred svojega oblčja.

Iznajdljivost naših brambovcev.

Ne samo, da so se vojaki na italijanskem bojišču kolikormogoče zavarovali proti zimni in kraški burji s tem, da so si postarili cele vasi strelnic, umirac — kar je bolj imenitno — poiskali so si naravnih votlin. Nedavno so našli s kamenjem zasuto luknjo vodečo daleč v globočino. Očistili so jo ter opazili velik temen prostor. Spustili so se po vrveh nizdoli ter našli prostorno, suho votlino, v kateri je prostora za več kot 800 ljudi. Posrečilo se jim je dobiti še poseben izhod, ki je bil poprej ves z grmovjem zarastel. To »dvorano« so si takoj priredili za stanovanje. Pa tudi sicer so si vojaki izdoblili v skale do 40 podzemeljskih prostorov za posadke strelskih jarkov. Tu je moštvo popolnoma varno pred najtežjimi krogli. Postelje se nahajajo ena nad drugo; žične mreže so napravili vojaki sami, nanje pa nastlali turščično slamno. V kotu je telefon, ki veže moštvo z zunanjim svetom; stene so obložene z deskami, strop podprt s travercami, vhod se da zapreti. Napeljali so v te jame celo električno razsvetljavo. Ljudje ob fronti niso nikoli brez dela, vedno si izmislijo kaj novega. Spletli so celo notranjo opravilo iz vrbovega bičja in vej. V rednih razmerah se imajo v svojih brlogih prav dobro; pojo in vriskajo.

Pozdravi za zeleno Štajersko.

Absolvent mariš. gimnazije, g. Franc Pelcl, doma od Sv. Jurja ob Ščavnici, ki je iz enoletno-prostovoljske šole prostovoljno kot enoletnik-pešec odšel nad Laha, piše ranjenemu tovarišu M. S.:

20. oktobra 1915. — Kako mi gre, bi mogoče rad vedel? V primeru s prej, ko sem bil še infanterist, sijajno!

Mogoče si spregledal uradno poročilo od 8. okt. Tam je stalo približno tako-le z Doberdolske planote: „Včeraj so oddelki pešpolka št. 87. pri Selcih prepodili z napadom sovražnika iz njegovih strelskih jarkov, odbili sovražni protinapad in razstreljavali sovražne järke...“ K temu nekaj opazk. Laški fratelli so rili proti nam in nam pred nosom napravili okop. Od tam so venomer nadlegovali naše predstraže in tudi meni bi bil skoraj preluknjal kožo, ko sem nekaj zunaj blodil med žičnimi ovirami. Če so nas pa od tam zmiraj pozdravljali z ročnimi granatami in minami. Veš, da sem bil jezen, da se mi je zolž razlival! Kaj je bilo storiti? Artilerija (naša) ni smela streljati, ker bi bila potem raznesla tudi naša Kričja, ker je bila razdalja prekratka. Čak, presneta polenta in loj! Ob 7. uri zvečer je našal stotinja sama vrgla Čiče iz tiste postojanke. Uplenili smo metalca min, eno strojno puško in precej plemenitih Makaranskih. O naskoku samem podrobneje poročati, bi vzelo preveč prostora. Divji „hura“-klici, divji boj z baļoneti, „o mama ma“-vpijtie, kri, artilerijski oovirki, potem strasna eksplozija, ker smo jim približno 50 kg ekrazita podlegli pod postojanke, laške peskove vreče so bile raztrošene po celem bregu in v eni uri je bilo uničeno trudapolno italijansko delo štirinajstih dni. Veš, malo tesno pa me je prijelo pri sreč, ko sem kot primus (prvi od svojega voda; moj vod je tvoril desno krilo) skočil čez sovražno steno iz peskovih vreč! Seveda potem splošna pohvala od g. polkovnika, brigadirja itd. Predlagan sem bil tudi za odlikovanje, bo torej vsaj mala srebrna čez par tednov krasila moja „junaska“ prsa, potem pa tudi upam postati kadet in tako bom svoje šolske tovariše kmalu prehitel. Lahki že spet besne, mečejo nam vrednostne pošiljave... Dva dni že poka Čiče uvod k pasjim dnevom. Poskušal bo zadnje predzimske ofenzivo; se paž hoče biti te' pen“.

Drugič piše po ofenzivi dne 28. okt.: Lahki so se torej zopet namazali. Sicer pa pišejo listi čisto resnico. No, dasi me je parkrat poškrbilo kamnjo, drugih posledic pa ni bilo, kakor da mi je pri vsakem novem poku zaukalo v glavi, da sem se po noči od silnega glavobola vlačil kakor pijan po postojankah, ko sem inspirciral svoj vod. Pozdravi mi zeleno Štajersko!

Vse šibe božje tepejo Italijane.

V pretečenem tednu, ko so Italijani z vso silo butali ob soško bojno črto in si razbijali glave, je hud potres v Apuliji povzročil milijonske škode. Iz Srednje in Južne Italije pa prihajajo poročila o groznih nalivih in povodnjih, kakoršnjih niti stari ljudje ne pomnijo. Reka Tibera je narasla na nekaterih mestih do 14 metrov. Poplavila je kraje

Piano Feri, Santa Passera, Prato, Carbone, Malafede in Ponte Galero. Vsa rimska okolica je pod vodo. Brzojavne zveze med Severno in Južno Italijo ter med Sicilijo so pretrgane. Ustavljen je ves železniški promet v Južni Italiji. Grozne povodnji s sahtevale na tisoče človeških žrtev in škoda, katero so povzročile, se ne da niti približno preračunati.

Vsa Gornja Italija polna ranjencev.

Iz Lugana se poroča dne 6. novembra: V Milanu, v Veroni in sploh v vseh gornjeitalijanskih mestih je vse polno ranjencev. Vse šole, društveni prostori in vsa prazna zasebna stanovanja so spremenjena v vojaške bolnišnice. Vsa Gornja Italija je ena sama velika vojaška bolnišnica.

Ujeti Italijan s 7 srajcami.

Koncem mesca oktobra so prepeļjali v Inomost na Tirolsko ujetega italijanskega vojaka, ki je imel na sebi 7 srajc in kljub temu je zatrjeval, da ga je še hudo zeblo. Ako te italijanske pare že mesca oktobra tako zeblo, da morajo nositi na sebi 7 srajc, kako se le bo mesca decembra in januarja?

Slovenec Lah ne odkupi korajže.

Franc Kacek, ki služi pri črnovojniškem bataljonu št. ..., doma iz Ključarovec, piše iz južnega bojišča:

Dne 20. oktobra je bilo zelo viharno vreme. Brezvestni Italijan nas je začel hudo napadati. Ali mi Slovenci, Moravci in drugi se nismo ustrašili njegovih napadov; stali smo kakor skale pri svojih postojankah. In kaj se je zgodilo? Po parurnem boju smo vrgli sovražnika nazaj brez kakih izgub. Drugi dan, dne 21. oktobra, je začela sovražna artilerija sipati silni ogenj na nas. Šrapneli in granate so žvižgale nad nami tako, da je bilo groza. Popoldne ob eni uri sta bila zadeta od sovražne granate Karl Opaka, doma iz Stare ceste pri Ljutomeru in Ehman Ludovik iz Marenberga. Kakor bi trenil sta bila mrtva. Res lepa in častna smrt! Bila sta uljudna, prijazna slovenska fanti. Bodi jima tuja zemljica lahka! Nam slovenskim fantom in možem pač lačni polentar ne more odkupiti korajže. Mi se vedno držimo gesla: „Za domovino in cesarja — živeti ali umreti!“ Tako tudi vi, slovenski fantje in možje, ki bode te prišli za nami: Le s korajžo in veseljem nad brezvestneža in zmaga bo naša! Vrnemo se veseli vsak k svojim domačinom. Srčne pozdrave vsem čitateljem „Slov. Gospodarja“!

Tudi na Tirolskem Lah odbit.

Slovenski fantje nam pišejo dne 1. novembra z bojišča na Tirolskem:

Siloviti napadi, na katere se je sovražnik dolgo pripravljal, na katere se je sovražnik dolgo pripravljal, so zaenkrat odbiti. Tudi tukaj na Tirolskem je poskušal Lah prodreti po vsej sili, pa krogle naših topov in pušk so mu to zabranile. Gromelo in žvižgalo je po zraku, kot bi se bližal sodnji dan, pa naše gore so trdne in še trdnejše kot skala stojimo na njih avstrijski vojaki.

Naše gorske havbice sovragu veliko prizadejejo, naj bo že gora visoka in strma, mi pridemo na njo, pa naj topove vlečemo ali nesemo. Zgodi se to tudi v bližini sovražnika, seveda po noči in potem mu je gorje, dokler se ne umakne in poskrije. Gotovo je bilo polentarijem pretesno v njihovi domovini, da pa jih ne bo več toliko prišlo nazaj, ko bo vojska končana, za to mi dobro skrbimo.

Nezvestega zaveznika pa moramo mi zmagati, naj velja kar hoče. Na veselo svidenje v domovini!

Za mejo tu italijansko slovenski fantje smo, domovje krasno naše z orožjem branimo. In, dokler v prsih mladih nam kri pretaka se, ej, mnogokrat sovrag nezvest še brusil bo pete.

Vsem znancem in prijateljem v domovini srčne pozdrave!

Jožef Šmajš, Franc Rojnik, Franc Lajh, Leopold Leskovar, Ivan Kolenko in Franc Petrovič.

Bolgarsko-srbsko bojišče.

Severna bolgarska armada je na celi črti prodrla do reke Morave. Po vročem tridnevem boju se je v petek, dne 5. nov. moralo Bolgarom udati drugo glavno srbsko mesto Niš, ki leži ob reki Nišavi blizu njenega izteka v Moravo. Prebivalstvo je vkorakajoče bolgarske vojake sprejelo z radostnimi vzkliki ter jih je obsulo s cvetjem. Velik je plen, ki je v tem mestu padel Bolgarom v roke; ujetih je bilo okoli Niša 5000 srbskih vojakov. Severno od Niša sta prešli v bolgarsko oblast v moravski dolini mesti Čuprija in Paračin, na jugu pa Leskovac. Sedaj se bolgarska armada pripravlja, da prekorači reko Moravo ter v zvezi z od severa in zahoda prodirajočimi našimi in zavezniškimi četami zgrabi in porazi glavno srbsko moč, ki dosedaj še ni prav posegla v boj, temveč se je umaknila v prostor med zahodno in južno Moravo.

Tej srbski armadi preti tem večja nevarnost, ker osrednja bolgarska armada prodira vedno dalje proti zahodu ter je že zavzela macedonsko mesto Tetovo, ki leži zahodno od Skoplja proti Albaniji.

Avstrijsko-nemški-bolgarski vojni objem srbske armade je vedno tesnejši in vedno krepkejši. Že se je zgodilo, da je v tem prostoru bila zdrobljena srbska moč in samostojnost. Bilo je to na Kosovem polju blizu Prištine na Vidov dan 15. junija l. 1389, ko so Turki premagali srbsko vojsko in zrušili srbsko državo. Vroč je bil ta dan ne toliko zavoljo poletja, kakor zavoljo vročega boja. Tudi jesenski dan, ki preti pokončati srbsko vojno, če se ne umakne v gore, bo vroč.

Medtem pa Srbi še niso obupali. Njihovo poslednje upanje so francosko angleške čete, ki jim z juga prihajajo na pomoč. Če je res, kar poroča italijanski list „Secolo“, so Francozi že prišli do Babune planine, severno od Prilepa ter so tam prišli v zvezo s Srbi. Južni in srednji del bolgarske armade ima sedaj važno in težavno nalogo, da prepreči združitev srbskih in francosko-angleških čet.

Bolgari vkorakali v Niš.

Bolgarsko generalštabno poročilo z dne 5. novembra se glasi:

Po tridnevni srđitih bojih je bil Niš, prvovrstna srbska trdnjava in drugo glavno mesto Srbije, danes (petek, dne 5. nov.) ob 3. uri popoldne po naših četah zavzet.

Sovražnik se naglo umika, naše čete ga nasledujejo.

Nad trdnjavo Niš veje bolgarska zastava.

Niš za vedno Bolgarski.

Bolgarski vrhovni poveljnik, general Žekov je poslal kralju Ferdinandu o priliki zavzetja Niša sledečo brzojavko: Po tridnevem najsrđitejšem boju je stopilo mesto Niš za vedno v ozemlje bolgarskega kraljestva in bo kinčalo krono našega vladarja.

Bolgari zasedli Leskovac in Tetovo.

Bolgarska armada je dne 8. novembra zasedla mesto Leskovac v Moravski dolini (južno od Niša). V Macedoniji pa se je isti dan posrečilo bolgarskim četam, da so iztrgale Srbom mesto Tetovo (zahodno od Skoplja.)

Avstrijsko-srbsko bojišče.

Avstrijske in zavezniške čete prodirajo na cestah, ki peljejo v Sandžak in na Kosovo polje. Kolikor se da posneti iz vojnih poročil, sta nekako že dve tretjini Stare Srbije v naših in bolgarskih rokah. Naše prednje vrste so že do 140 km globoko v Srbiji. Velik oddelek srbske armade se umika v Sandžak-Novipazar. Posebne važnosti je tudi združitev avstrijskih in bolgarskih čet na črti Paračin—Zaječar. Naša bojna črta se sedaj veže z bolgarsko in se razteza od črnogorsko-hercegovskega ozemlja čez Višegrad preko Ivanjice do bolgarske meje.

Od zadnjega našega poročila so naše čete za-

vzele sledeča srbska mesta: v dolini zahodne Morave Kraljevo (južnozahodno od Kragujevca), Kruševac (južnoizhodno od Kragujevca), nadalje Ivanjica (ob Moravici južnoizhodno od Užic). Plen, ki so se ga polastile naše čete v Kragujevcu, Kraljevu in drugih mestih, je izredno velik.

Vprašanje je sedaj, kaj bo storila srbska armada? Ali se bo umaknila v črnogorske in albanske gore, ali se bo skušala pretolči skozi bolgarski obroč v južno Macedonijo, kjer hitijo Francozi in Angleži Srbom na pomoč, ali pa se bo na Kosovskem polju sli kje v Sandžaku-Novipazar ustavila ter sprejela bitko. Vsekako se n. haja srbska armada sedaj v silno nevarnem položaju. Ta položaj vedno bolj uvideva kralj Peter in njegova vlada, ki je že tudi na poti v Črnogoro.

O bojih ob črnogorski meji ni določnih poročil. Črnogorska poročila govorijo o nekih uspehih zoper naše čete na črti Troglav—Avlovac. Gotovo je, da se vršijo ob črnogorsko-hercegovski meji vroči boji. Čim bolj se srbska armada umika proti Črnigori, tem večja postaja važnost tudi tega bojišča.

Kraljevo zavzeto.

Zavezniske čete so dne 6. nov. vkorakale v mesto Kraljevo, ki leži južno zahodno od Kragujevca ob izlivu Ibarja v Moravo.

Kruševac zavzet.

Naša armada kateri poveljuje general Gallwitz, je dne 8. novembra zavzela mesto Kruševac ob Moravi (severozahodno od Niša). Tudi višine, ki se raztezajo na izhodni strani Kruševca, so naši zasledili.

Ivanjica naša.

Naša armada je dne 9. novembra zasedla Ivanjico, ki leži 36 kilometrov južno od Čačaka. Po zavzetju mesta je vrgla Srbe z višinskih postojank ob cesti Ivanjica—Kraljevo.

40 000 Srbov ujetih, 340 topov uplenjenih.

Iz Berolina se dne 9. novembra poroča: Armadi generala Kövessa in Gallwita sta ujeli samo v zadnjih dneh 12 000 Srbov. Število d. sedaj ujetih Srbov znaša 40 000 mož. Dosedaj je bilo uplenjenih 340 topov, od teh so jih uplenili Bolgari 80, nadalje 100 000 pušk, veliko število strojnih pušk, 15 metalcev min, veliko žarkometov, mnogo železnikega in drugega vojnega gradiva ter velikanske zaloge municije.

Srbska vlada na begu v Črnogoro.

Iz Milana se poroča, da so zapustili zastopniki tujih držav ter srbska osrednja vlada, ki se je še le pred kratkim preselila iz Kraljevega v Mitrovico, že tudi poslednje mesto ter se nahaja na begu v Črnogoro.

Strelivo za Bolgarijo in Turčijo.

Te dni je priplulo v Belgrad več sto avstrijskih in nemških ladij, ki vozijo po Donavi strelivo za Bolgarijo in Turčijo. Ladje so že odplule proti izhodu.

Pegasti legar v srbski armadi.

Iz Bukarešte se poroča: V zadnjih dneh je zbežalo iz Srbije čez 15 000 beguncev, ki so se naselili v Rumuniji. Med srbskim vojaštvom in prebivalstvom razsaja pegasti legar, ki zahteva vsak dan veliko število človeških žrtev.

Slovenski fantje slovensko-štajerskega pešpolka prvi v Belgradu.

Erhatic Filip, četovodja pri pešpolku piše svojemu bratu:

Srbsko bojno polje, proti koncu oktobra. Dragi in ljubi mi brat! Gotovo si že zvedel, da je padel B-lgrad in začutil z drugimi veselje nad tem, a takšnega ne, kakor mi tukaj. Hu to je bilo pri Belgradu; po noči voznja čez deročo Donavo in potem napad; ko smo naskočili mesto, se je trebalo boriti za vsako ulico posebej. Skozi okna so mogle srbske puške, pa Srbi so jo vendar morali popihati na drugo stran mesta in ven iz nje. Tako smo mi slovenski fantje prvi naskočili Belgrad in 9. oktobra z zelo malimi izgubami srečno prišli v glavne ulice tega velikega mesta. Tukaj smo se ustavili, obesili avstrijsko zastavo na najvišjo hišo, zapeli cesarsko pesem in več drugih, katere slovenski vojaki radi pojemo. Takoj drugi dan smo začeli prodirati dalje in sli za bežečimi Srbi, da je bilo veselje. Sedaj oblegamc eno glavnih postojank, ki bo kmalu v naših rokah.

Naš poveljnik podpolkovanec Franc Petter, to je mož hrabrosti, na katerega slovenski vojaki veliko držimo. Njegove besede pred napadom na Belgrad so bile: Vojaki, pokažite, kaj so S odnjestajerci, pokažite, da ste od najboljših; jaz hočem biti s svojim bataljonom prvi v Belgradu. In res, bataljon podp. Petra je bil prvi v Belgradu. Kakor smo se izkazali mi v Karpatih in potem na našem bojišču, tako tudi tukaj ne miruje spodnjestajer ka kri.

Ti pa ljubljani brat, se spominjaj goreče v svojih molitvah nas vseh vsak dan, moli za mene, za celo naš vojsko, da bi nam ljubi Bog kmalu podelil slavno končno zmago in nas pripeljal srečno v naročje ljubljenih starišev, mene pa posebno k Tebi v srečne in mirne Slovenske gorice.

Pozdravlja in poljublja Te Tvoj Filip.

Avstrijsko-rusko bojišče.

Z ruskega bojišča prihajajo zdaj zelo skromna poročila. Obe nasprotujoči si armadi sta se zelo močno zakopali v svoje postojanke. Večje praske se vrše ob Strypi in na severu pri Dvinsku. Naši so ruske napade na imenovanih delih bojišča krepko odbili.

Iz Rusije prihajajo zopet bolj pogosto poročila o veliki nezadovoljnosti, ki vlada med ljudstvom, o denarnih težavah ruske vlade itd.

Strypa-grob ruske armade.

Iz Curiha se poroča: Po soglasnih nepristranskih poročilih se je ruski poskus, predreti avstrijsko-nemško bojno črto ob reki Strypi, popolnoma izjalovil. Ruske človeške žrtve so tako ogromne, da prekašajo še celo one v najgroznejši karpatski borbi. Reka Strypa je grob ruske armade.

Nemško-francosko bojišče.

Kako je vodil Joffre bitko v Šampaniji.

Iz Amsterdama poročajo: Kakor se sedaj izve, je vodil francoski vrhovni poveljnik zadnjo bitko v v Šampaniji iz neke gostilniške kuhinje, ki so jo v naglici pripravili za generalni štab, ker je bila posebno pripravna za telefone. Tako so sedeli ob steni nekdanje kuhinje v jutro 25. septembra častniki generalnega štaba pri telefonih, da s. rejemajo poročila o razvoju bitke, katera so potem klicali vrhovnemu poveljniku. Ta je sledil hipnim dogodkom na velikem zemljevidu, ki je bil razgnet na kuhinjski mizi. Od tam je dajal povelja. Jesti in piti ni bilo nikomur mar. List »France de demain« pravi, da vrhovni poveljnik in njegov štab od 25. septembra ob 9. zjutraj do 26. septembra ob pol 7. zvečer niso zavžili niti grizljaja kruha niti požirka vode. Dne 26. septembra ob pol 8. zvečer so mu sporočili častniki pri telefonih, da so sedaj dosegli te in te točke. Joffre je pogledal na zemljevid ter nato rekel:

»Sedaj gremo lahko jest.«

Novo grško ministrstvo.

V grški zbornici se je Zaimisovemu ministrstvu izrekla nezaupnica. Radi tega je Zaimis odstopil. Na njegovo mesto ni prišel prijatelj naših sovražnikov Veniselos, kateri bi rad grško armado vpletel v vojsko zoper nas, ampak 74letni državnik Skuludis, kateri je obdržal razum Zaimisa vse do

sedanje ministre, tako da ostane dosedanja vlada še nadalje na krmlu. Angleži in Francozi pritiškajo z vso silo na Grčijo, a dosedaj se brez odločilnega uspeha.

Razne novice.

Nadvojvoda Evzen in general Beroevič — doktorja Pravna fakulteta zagrebskega vseučilišča je imenovala nadvojvodo Evgena in generala pl. Beroeviča za častna doktorja.

General Globočnik — častni občan Lige Rajhenburg. Trska občina v Rajhenburgu ob Savi je imenovala preblagorodnega gospoda Gustava Globočnika, generalnega majorja na italijanskem bojišču, svojim častnim občanom. General Globočnik je rajhenburski rojak. Čestitamo!

Bog čuva nad svojim ljudstvom. Dopisnik z Mirna pri Gorici pravi: »Sploh moramo reči, da Bog res čuva nad svojim zvestim ljudstvom. Obnašanje tukajšnjih žen in deklet proti vojakom je v moralnem oziru lahko zgledno za vse slovenske občine. Zato nas Bog in njegovi angeli tudi čuvajo. Celih pet mesecev vojke sta bila v Mirnu samo dva civilista tako ranjena, da sta umrla. Pri strašnem streljanju je to skoro čudež. Nekaj zasebnih hiš je tudi trpelo, pa te bomo potem še lepše pozidali, samo da nas Bog kmalu pripelje k popolni zmagi.

Mlad slovenski junak padel V borbi za Doberdolsko planoto je dne 22. oktobra daroval svoje mlado življenje France Voh, 21 letni sin Voh-Kruijeve družine v Št. Ilju pri Velenju. Padli je bil nečak mil. g. kanonika Voha v Mariboru. S Francetom je umrl zadnji moški potomec Voh-Kruijeve družine v Št. Ilju. Rajni je bil vzgleden mladenič, dika, ponos in up svojih starišev in sorodnikov. O smrti Franceta Voh, piše č. g. vojni kurat Kranjc mil. g. kanoniku Vohu dne 31. oktobra sledeče: Žalostno vest Vam moram sporočiti: Francek je 22. oktobra padel. Jaz sem zvedel za njegovo smrt še le pred dvema dnevoma, pa nisem mogel prej pisati, dokler se nisem bil popolnoma prepričal. — Gotovo je srečen! Saj je tako rad prihajal k sv. spovedi vsikdar, kadar mu je bila dana prilžnost; še 4 dni predno je padel, dne 18. oktobra je prav pobožno opravil sv. spoved. Mil. g. kanonik! Blagovolite sprejeti moje najiskrenejše sozjalje! Vrli junak, ki si preli svojo mlado kri v ljutem boju z izdajalskim sovražnikom, počivaj sladko v južni zemlji!

Iz italijanskega ujetništva je ušel. Kalist Ketiš, naš dopisnik z bojišča, piše z italijanske fronte, da je za nje dni oktobra v strašni italijanski ofenzivi prišel s svojim oddelkom v italijansko ujetništvo. Ketiš pa se je v usodnem trenutku v najhujšem ognju s svojimi srečno presekal skozi sovražne vrste in dospel k svojim. Zato je bil povišan za nadnika in je bil že odlikovan s hrabrostno kolajno. Vrli junak je doma od Sv. Trojice v Slov. gor.

Prekmurški Slovenec umrl. Iz Kanize na Ogrskem se nam poroča, da je na goriškem bojišču umrl junaške smrti za domovino Miha Bassa iz znane ogrsko-slovenske rodbine, ki se sedaj nahaja v Lugacu pri Cmureku. Vojni kurat piše, da je Bassa pred smrtjo prejel sv. zakramente ter je umrl kot pravi krščanski junak. Padli je bil nadjunen mladenč in je v cmureški okolici pridno razširil »Slov. Gospodarja«. Bodi mu goriška zemlja lahka!

V Ljubljani sta umrla za ranami, dobljenimi na bojišču, vojaška delavca Jakob Koen iz ljutomerske okolice in Franc Šolar iz Sel pri Slovenjgradcu.

Kaeri letniki so vpoklicani 16. novembra? Uradni razglas z dne 1. novembra naznanja, da so za 16. november vpoklicani pod orožje le letniki 1875, 1876, 1877, 1891 in 1895. O vpoklicu letnikov 1873, 1874 in 1896 razglas ničesar ne omenja in bodo torej skorogotovo vpoklicani še le za poznejši čas.

Letnik 1898 pride k prebiranju. Kakor izvemo, bodo mladeniči letnika 1898 v kratkem klicani k prebiranju. Občine so že dobile potrebna navodila.

Pogrešajo se: Anton Novak, služil pri domobr. pešpolku št. 26. 2. stot., pisal zadnjokrat 7. septembra 1914 iz Tržica, od tam odisel na severno bojišče v Galicijo. Odgovor na Matija Novak, p. d. Rešetar v Lucki vasi št. 39, pošta Luče pri Ljubnem Sav. dol. Štajersko. Stroški se povrnejo. Pešec Franc